

Sygn. akt V CZ 129/11

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lutego 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Krzysztof Pietrzykowski (przewodniczący)

SSN Jan Górowski

SSN Anna Kozłowska (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa B. B.
przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej ul. J. [...] w K.
o uchylenie uchwały,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 23 lutego 2012 r.,
zażalenia powoda na postanowienie Sądu Apelacyjnego
z dnia 17 czerwca 2011 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Powód domagał się uchylenia uchwały nr 1/2/2010 Wspólnoty Mieszkaniowej ul. J. [...] w K. w sprawie wykonania dezynsekcji w budynku Wspólnoty Mieszkaniowej (w części wspólnej) i w mieszkaniach. Zobowiązany do uzupełnienia braków formalnych pozwu, wskazał, iż „wartość ekonomiczna” zaskarżonej uchwały wynosiła 5 394,78 zł.

Wyrokiem z dnia 9 lutego 2011 r. Sąd Apelacyjny oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 30 września 2010 r. oddalającego powództwo. Od wyroku Sądu Apelacyjnego powód wniósł skargę kasacyjną i skargę tę, Sąd Apelacyjny zaskarżonym postanowieniem, odrzucił. Sąd Apelacyjny wskazał, że biorąc pod uwagę przedmiot uchwały, dotyczyła ona praw majątkowych co uzasadniało zakwalifikowanie sprawy jako sprawy o prawa majątkowe. Przy wartości przedmiotu sporu, w okolicznościach sprawy tożsamej z wartością przedmiotu zaskarżenia, niższej niż 50.000 zł, skarga kasacyjna zgodnie z treścią art. 398² § 1 k.p.c. była niedopuszczalna i jako taka, na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. podlegała odrzuceniu.

W zażaleniu powód zarzucając naruszenie art. 398² § 1 k.p.c. i wskazując, że sprawa miała charakter „niematerialny”, zaskarżona uchwała naruszała bowiem „suwerenność właścicieli poszczególnych lokali”, domagał się uchylenia zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W odniesieniu do spraw o uchylenie uchwał wspólnoty mieszkaniowej (art. 25 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali, jedn. tekst: Dz.U. z 2000 r. Nr 80, poz. 903 ze zm.) Sąd Najwyższy konsekwentnie w swoim orzecznictwie przyjmował, że o majątkowym albo niemajątkowym charakterze tych spraw decyduje przedmiot zaskarżonej uchwały (m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 lutego 2001 r., V CZ 4/01, OSNC 2001, nr 7-8, poz. 124, z dnia 11 lutego 2003 r., V CZ 208/02, niepubl., z dnia 16 listopada 2006 r., II CZ 78/06, niepubl., z dnia 15 lutego 2007 r. II CZ 124/06, "Izba Cywilna" 2008, nr 12, s. 49, z dnia 16 stycznia 2009 r., III CZ 43/08, niepubl., z dnia 9 września 2010 r.,

I CZ 44/10, niepubl., a także uchwały Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2004 r., III CZP 100/03, OSNC 2005, nr 2, poz. 29 i z dnia 9 grudnia 2005 r., III CZP 111/05, OSNC 2006, nr 11, poz. 183). Dokonując zaś oceny przedmiotu uchwały, z punktu widzenia podziału na prawa majątkowe i niemajątkowe, wykorzystuje się kryteria wypracowane w nauce na tle podziału w prawie materialnym na prawa (roszczenia) majątkowe albo niemajątkowe. Podstawą wyróżnienia na gruncie prawa materialnego kategorii praw majątkowych i niemajątkowych jest typowy interes, jaki prawa te realizują. Jak wskazuje się w doktrynie, podział praw podmiotowych na majątkowe i niemajątkowe odpowiada różnej treści - majątkowej i niemajątkowej - stosunków, których te prawa dotyczą, lub oparty jest na tym, czy prawa podmiotowe są bezpośrednio uwarunkowane ekonomicznym interesem uprawnionego podmiotu. Według tych kryteriów, do praw majątkowych zalicza się w szczególności prawa rzeczowe, wierzytelności opiewające na świadczenia majątkowe, prawa majątkowo-mażeńskie oraz istotną część praw kwalifikowanych jako tzw. własność intelektualna. Bez znaczenia dla uznania konkretnego prawa podmiotowego za prawo majątkowe jest przy tym to, czy ma ono jakąś wartość rynkową. Do praw niemajątkowych zalicza się prawa osobiste i prawa rodzinne niemajątkowe, stanowiące element stosunków między małżonkami, krewnymi, powinowatymi i przysposobionymi (por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2011 r. III CZP 126/10, OSNC 2011/11/117).

Przedmiotem zaskarżonej uchwały było wykonanie w budynku pozwanej Wspólnoty dezynsekcji, której koszty miały być pokryte z funduszu remontowego. Dokonując, w świetle uczynionych wyżej uwag, oceny przedmiotu tej uchwały, stwierdzić trzeba, że uchwała, w takim rozumieniu jak jej treść odczytały Sądy obu instancji, to jest, że dotyczyła dezynsekcji również instalacji istniejących w budynku w miejscu ich styku z należącymi do poszczególnych członków Wspólnoty mieszkaniami, nie mogła być traktowana jako rozstrzygająca o prawach niemajątkowych. Dotycząc części wspólnych nieruchomości, tym samym dotyczyła prawa rzeczowego w postaci współwłasności, prawa bez wątpliwości majątkowego. Jeżeli zaś, jak twierdzi skarżący, uchwała w sposób nieuprawniony wkroczyła w wyłączne prawa właścicieli lokali, dotyczyła bowiem nadto dezynsekcji w poszczególnych lokalach, to nie można nie zauważyć, że powód domagając się

uchylenia uchwały zmierza w istocie do ochrony prawa wyłącznego jakim jest własność lokalu. Chronione w ten sposób prawo, w postaci własności, jest prawem majątkowym, zatem sprawa, mająca na celu ochronę tego prawa, nie może być poczytana za sprawę niemajątkową.

Uprawnienie do zaskarżenia uchwały jest instrumentem prawnym mającym służyć ochronie praw danego członka. Korzystanie z tego uprawnienia nie jest celem samym w sobie. Zmierza do ochrony określonych interesów - sytuacji prawnej lub konkretnych praw danego podmiotu (uzasadnienia uchwał Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2004 r., III CZP 100/03 i z dnia 9 grudnia 2005 r., III CZP 111/05). Skoro więc z treści zażalenia wynikało, że powód podważając uchwałę zmierzał do ochrony „suwerenności poszczególnych właścicieli lokali”, czyli ochrony prawa własności, również w świetle twierdzeń zawartych w zażaleniu nie można było przyjąć, iż sprawa ma charakter niemajątkowy.

Biorąc pod uwagę, że nie było podstaw do odmiennego określenia wartości przedmiotu zaskarżenia niż wartość przedmiotu sporu, a ta była niższa niż 50.000 zł, stanowisko Sądu Apelacyjnego co do niedopuszczalności skargi kasacyjnej jest prawidłowe.

Z tych przyczyn zażalenie jako nieuzasadnione podlegało oddaleniu (art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.).